Faksimil

Donald Broady, ”Utbildningsvetenskap i Uppsala”,
pp. 9-24 i Ida Lidegran & Donald Broady, Forskning och forskarutbildning av utbildningsvetenskaplig relevans vid Uppsala universitet. Inventering våren 2003 på uppdrag av Utbildningsvetenskapliga fakultetsnämnden,
Planering och Uppföljning, Rapport 2003:2, Uppsala universitet, 2003

Inledning till en skrift publicerad 30 maj 2003.

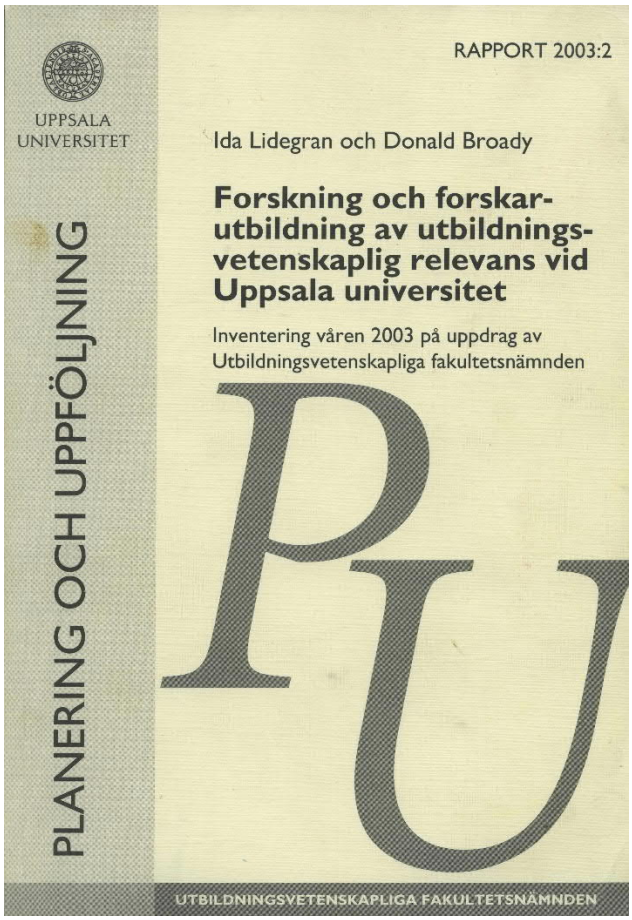

UPPSALA
UNIVERSITET

Ida Lidegran och Donald Broady

Forskning och forskarutbildning av utbildningsvetenskaplig relevans vid Uppsala universitet

Inventering våren 2003 på uppdrag av Utbildningsvetenskapliga fakultetsnämnden

Förord

Utbildningsvetenskapliga fakultetsnämndens arbetsutskott beslöt vid sitt sammanträde den 3 september 2002 att låta företa en inventering av "tidigare och pågående forskning av relevans för lärarutbildningsområdet". Resultatet presenteras här. Arbetsfördelningen oss emellan har inneburit att DB och IL gemensamt planerat inventeringen, att IL haft huvudansvaret för insamlingen och för förteckningen av projekt och avhandlingar m.m. och att DB skrivit det inledande avsnittet "Utbildningsvetenskap i Uppsala".

Uppsala i maj 2003

Ida Lidegran
Doktorand i pedagogik
ida.lidegran@ilu.uu.se

Donald Broady
Professor i pedagogik
broady@nada.kth.se

Utbildningsvetenskap i Uppsala

Vad är utbildningsvetenskap?

Det brukar sägas att lärarutbildningarna saknar forskningsöverbyggnad. I Uppsala är det inte sant. Inom många ämnen och vid en lång rad av universitetets institutioner pågår forskning och forskarutbildning som tillsammantagna utgör en sådan överbyggnad. Den inventering som här redovisas är ett första försök att ge en samlad bild.

Runtom på olika lärosäten i Sverige pågår just nu diskussioner om vad "utbildningsvetenskap" vill säga. Att området blivit så aktuellt beror bland annat på tillkomsten i mars 2001 av en utbildningsvetenskaplig kommitté inom Vetenskapsrådet och denna kommittés jämförelsevis omfattande medelstilldelning till utbildningsvetenskaplig forskning (16 mkr beviljade för år 2001, 68 mkr för år 2002 och 106 mkr för år 2003). En annan viktig faktor är att universiteten blivit ålagda att inrätta särskilda organ med fakultetsnämnds befogenheter som ansvarar för forskning och forskarutbildning i anslutning till lärarutbildningarna. Sådana organisatoriska åtgärder och tillflödet av nya forskningsmedel — också från andra finansiärer än Vetenskapsrådet — står i samklang med den enighet som råder på den politiska nivån om att landets lärarutbildningar äntligen skall få en rejäl forskningsöverbyggnad och att mer forskning om utbildningsproblem behövs.

I Uppsala har den utbildningsvetenskapliga fakultetsnämnden enats om en bred definition av utbildningsvetenskap:

> UVF-nämnden väljer att se utbildningsvetenskap som en bred samlingsbenämning för den forskning inom en rad olika ämnen i högskolan som ägnas – eller skulle kunna ägnas – åt bildning, utbildning, undervisning, fostran och lärande. Åtminstone i princip har utbildningsvetenskap därmed en plats vid universitetets alla vetenskapsområden, fakulteter och institutioner, och är på samma gång – med sitt uttalade fokus på skola och samhälle – djupt engagerad i en praktik utanför universitetet.[1]

Samma breda uppfattning om utbildningsvetenskap återfinns i den utredning *Utbildningsvetenskap — ett begrepp och dess sammanhang*, som Ulf P. Lundgren och Karin Fransson nyligen genomfört på uppdrag av Vetenskapsrådets utbildningsvetenskapliga kommitté. Efter en genomgång av hur begreppet utbildningsvetenskap vuxit fram drar författarna slutsatsen att det finns "en tydlig huvudtendens att utbildningsvetenskap formar ett samlingsbegrepp, som innesluter olika inriktningar av forskning om utbildning".[2]

En sådan generös uppfattning om utbildningsvetenskap har väglett oss i inventeringen.

[1] Program för forskning och forskarutbildning vid Utbildningsvetenskapliga fakultetsnämnden 2002-2004, Forskningsprogram 2002-03-26, reviderat 2002-04-25, s 6. Denna definition av utbildningsvetenskap stämmer överens med den som universitetets professorer i pedagogik, övriga handledare i pedagogik, forskningsledarna vid Institutionen för lärarutbildning samt Utbildningsvetenskapliga doktorandrådet och doktorandföreningen i pedagogik ställt sig bakom, se Handledarkollegiet i pedagogik: *Om utbildningsvetenskap och forskarutbildning. Skrivelse till Utbildningsvetenskaplig fakultetsnämnd 18 jan 2002.*

[2] Lundgren, Ulf P. och Karin Fransson: *Utbildningsvetenskap – ett begrepp och dess sammanhang.* Stockholm: Vetenskapsrådet, 2003

Tillvägagångssätt

Inventeringen genomfördes under perioden november 2002—mars 2003. Vi började med att samla in de uppgifter som finns tillgängliga på institutionernas webbsidor och försökte den vägen finna fram till all information som föreföll att beröra relevant forskning. Institutionernas webbsidor skiljer sig åt men vanligen finns något slags presentationer av forskningsinriktningar, forskningsprojekt och avhandlingsarbeten.

Att information ofta saknas om huruvida projekten är avslutade eller fortfarande pågår vållar inga större problem eftersom förekomsten av projekt, pågående såväl som avslutade, säger något om forskningstraditioner och intresseområden vid institutionen. Värre är när upplysningar saknas på webben. Informationen om avhandlingsarbeten är på många håll fragmentarisk eller obefintlig.

I nästa steg skickade vi sammanställningar av vad vi funnit på webben till samtliga institutioners prefekter och bad om korrigeringar, tillägg, strykningar och kommentarer. Utskicket gick även till några andra enheter inom universitet,[3] och resulterade i mejlkontakter med bortåt femtio institutioner och enheter. Med deras bistånd kunde beskrivningarna kompletteras och korrigeras.

Vidare har vi försökt spåra avhandlingar av utbildningsvetenskaplig relevans och vid behov kontaktat doktoranderna. Vi föreställer oss att avhandlingsarbeten är en hygglig indikator på omfattningen av och inriktningen hos den utbildningsvetenskap som förekommer vid universitetet. Vi har nöjt oss med de avhandlingar som lagts fram från och med 1997 samt pågående avhandlingsarbeten. En viktig källa har varit Uppsala universitets avhandlingssökbas som innehåller abstracts, med ledning av vilka vi försökt sålla fram avhandlingar med utbildningsvetenskaplig relevans.[4] Om pågående avhandlingsarbeten har det ofta gått att hitta upplysningar via institutionernas webbplatser. De doktorander vilkas avhandlingsämne inte presenteras närmare på webben har vi bett om en kort sammanfattning. Ett trettiotal doktorander hörsammade denna uppmaning.

Vad gäller externfinansierade projekt och lärarnas och forskarnas övriga (dvs. i huvudsak med fakultetsmedel finansierade) forskning har som nämnts det som låter sig utläsas på webben kompletterats med mejlkontakter. Vi har också utnyttjat Vetenskapsrådets projektdatabas samt information om av Riksbankens Jubileumsfond finansierade projekt, på jakt efter de projekt av utbildningsvetenskaplig relevans som med bidrag från dessa två tongivande finansiärer bedrivs vid Uppsala universitet.[5]

Vi har av olika skäl funnit det nödvändigt att besöka Fysiska institutionen, Nationalekonomiska institutionen, Psykologiska institutionen och Institutionen för informationsteknologi. Eftersom webbinformation saknades om den didaktiska forskningen vid Fysiska institutionen valde vi att besöka professor Cedric Linder som innehar professuren i fysikundervisningens didaktik. Denna professur, till vilken också en del an-

[3] Nämligen Centrum för handikappforskning, Centrum för genusvetenskap, Kollegiet för utvecklingsstudier, Centrum för miljö- och utvecklingsstudier, Kollegiet för samhällsforskning och Uppsala Learning Lab.

[4] I Uppsala universitetets avhandlingssökbas förtecknas avhandlingar från 1998 och framåt, jämte en del avhandlingar från 1997. Databasen innehåller sammanlagt 1 859 titlar med tillhörande abstracts. I sökningarna har vi främst utnyttjat sökorden utbildning, skol, undervisning, didaktik, bildning, inlärning, lärande, student, elev, education, teach, school, learning, didactic, student, pupil.

[5] http://vrproj.vr.se/ samt www.rj.se. Riksbankens Jubileumsfonds projektdatabas på webben visade sig vara ofullständig, varför vi även gått igenom RJs årsredovisningar 1997–2001.

dra forskningsresurser är knutna, är unik. Det finns ingen annan i Sverige med den inriktningen. Att det vid Nationalekonomiska institutionen pågick så många projekt av utbildningsvetenskaplig karaktär var en överraskning för oss. För att få veta mer besökte vi professor Per-Anders Edin, som bland annat kunde berätta att forskning om utbildning fått ett tydligt uppsving bland nationalekonomer i många länder. Att ett besök hos professor Bo Ekehammar vid Psykologiska institutionen behövdes berodde dels på att psykologi som universitetsämne vuxit fram inom ramen för ämnet pedagogik,[6] varför det finns historiska skäl att fråga hur mycket utbildningsvetenskap som lever kvar inom psykologiämnet, dels på att forskningspresentationerna på institutionens webbplats inte är helt lätta för lekmän att förstå. Vid Institutionen för informationsteknologi, som för oss var intressant som en institution inom det teknisk-naturvetenskapliga vetenskapsområdet med en hel del didaktikverksamheter, besökte vi professor Michael Thuné, univ.lektor Mats Daniels och doktoranden Anna Eckerdal.

Pedagogiska institutionen och Institutionen för lärarutbildning intar en särställning eftersom så gott som all forskning och forskarutbildning där har otvetydig utbildningsvetenskaplig relevans. Därför får dessa två institutioner större utrymme än andra i presentationen nedan. För att samla in informationen vände vi oss direkt till de forskningsansvariga i stället för att ta omvägen över prefekterna.[7]

Slutligen har vi kontaktat och erhållit information från ämnesföreträdare i Utbildningsvetenskapliga fakultetsnämnden och från medlemmarna (ett fyrtiotal doktorander i ett antal olika ämnen) av Utbildningsvetenskapliga doktorandrådet.[8]

Avgränsningar och begränsningar

Vi har säkerligen inte funnit all forskning som borde ha varit med och somligt i förteckningen nedan kunde kanske ha strukits. Det är svårt att dra gränsen mellan projekt eller avhandlingsarbeten med och utan utbildningsvetenskaplig relevans. Vår princip har varit att hellre fria än fälla, dvs. att hellre ta med ett projekt eller avhandlingsarbete för mycket än ett för lite. Siffrorna nedan om antal projekt, antal avhandlingar etc. skall inte uppfattas som exakta mått utan som fingervisningar.

Inom några forskningsområden som är väl utvecklade i Uppsala är avgränsningsproblemen särskilt svåra. Det gäller studier av lärdomshistoria, vetenskapshistoria, förhållandet mellan vetenskaplig kunskap och annan kunskap och så vidare. Här har vi valt att ta med ganska många projekt och avhandlingsarbeten, bland annat med tanke på att sådant som universitetens, universitetsämnenas och skolämnenas historia otvetydigt hör hemma under det utbildningsvetenskapliga paraplyet. Svårare är det med studier av barn och unga. Här finns ganska omfattande forskning på olika håll vid universitetet,[9] men i dessa tider då utbildningsforskare studerar allt från *emergent literacy* till livslångt lär-

[6] Se t.ex. den nämnda översikten Lundgren, Ulf. P & Karin Fransson: *Utbildningsvetenskap – ett begrepp och dess sammanhang.* Stockholm: Vetenskapsrådet, 2003.

[7] Vid Pedagogiska institutionen professor Gunnar Berg, professor Christina Gustafsson, docent Lars Holmstrand, professor Sverker Lindblad och professor Ulla Riis, vid Institutionen för lärarutbildning professor Donald Broady, docent Bo Johansson, professor Ulf P. Lundgren och docent Leif Östman.

[8] http://www.lararutb.uu.se/doktorand_medlemmar.html

[9] En mönstring av aktuell forskning vid Uppsala universitet om barn och ungdomar kommer att ske under en konferens den 27 oktober 2003.

ande förefaller det godtyckligt att utgå från att alla studier av tioåringar har mer utbildningsvetenskaplig relevans än studier av treåringar eller fyrtioåringar. Därför har vi uteslutit vissa projekt och avhandlingsarbeten som handlar om barns och ungas utveckling, fritid eller liv i övrigt men förefaller sakna nämnvärd anknytning till utbildning och lärande eller dylikt. Ett tredje svårhanterligt område är medicinska och psykologiska studier av handikappade och andra på olika sätt avvikande, exempelvis ett flertal studier av ADHD-barn som vi valt att ta med. För det fjärde kan nämnas den forskning om livsåskådningar, värdesystem och värderingsförändringar som i synnerhet teologerna arbetar med. Här har vi tagit med de flesta studierna.

Dessa gränsdragningsproblem illustrerar att det finns två konkurrerande principer för hur det som är utbildningsvetenskap skall särskiljas från det som inte är utbildningsvetenskap. Den ena principen innebär att man kallar den forskning utbildningsvetenskaplig som gör att vi bättre begriper oss på bildning, utbildning, undervisning, fostran och lärande. Med "vi" menas forskare, lärare, administratörer, politiker och alla andra medborgare med intresse av saken. Den andra principen innebär att de områden som är centrala i yrkesutbildningen till lärare uppfattas som utbildningsvetenskapens kärnområden. Av flera skäl föredrar vi att följa den första principen. Bland annat vore det, också för lärarutbildningarna, en fördel om deras forskningsöverbyggnad blev rikhaltigare och mer lik den som finns ovanpå, låt säga, civilingenjörs- eller läkarutbildningarna. Den teknikvetenskapliga och medicinska forskningen har ett brett register och styrs inte av vad teknologerna eller läkarkandidaterna behöver undervisas om.

En brist i inventeringen är att vi inte systematiskt letat efter uppgifter hos andra forskningsfinansiärer än Vetenskapsrådet och Riksbankens jubileumsfond.

En annan brist är att vi inte tagit fram någon statistik rörande antalet doktorander och forskare med lärarutbildning i bagaget och deras fördelning på olika ämnen. Sådana uppgifter skulle förmodligen kasta nytt ljus över frågan om på vilket sätt lärarutbildningarna är och kan vara forskningsförberedande. Vår gissning är att det rör sig om ett ansenligt antal doktorander och forskare och vår övertygelse är att utvecklingen av lärarutbildningarnas forskningsöverbyggnad skulle bli mer framgångsrik om alla inblandade gjorde bättre bruk av den forskningsöverbyggnad som redan existerar.

Vi har inte fått fram heltäckande uppgifter om forskningsprojektens omfattning[10] och vi vill inte uttala oss om deras kvalitet. I förteckningen nedan har allt tagits med frånsett mindre bidrag till konferensdeltagande, publicering och planering. Variationen i ordrikedom skall inte tolkas så att vissa projekt skulle ha större dignitet än andra. Vi har helt enkelt med så få redaktionella ingrepp som möjligt återgivit de presentationer vi funnit.

[10] Undantaget är av Vetenskapsrådets utbildningsvetenskapliga kommitté finansierade projekt för vilka vi angivit bidragens omfattning.

En avgränsning är att enbart verksamheter med karaktär av vetenskaplig forskning inkluderats i förteckningen nedan. Därutöver finns förstås åtskilligt pedagogiskt utvecklingsarbete och utvärderingar och liknande både inom ramen för universitetets egen undervisning och med finansiering från sektorsorgan och andra externa intressenter. Om allt sådant inkluderades skulle förteckningen svälla avsevärt, men till priset av att begreppet utbildningsvetenskap tunnas ut. I de förarbeten som ledde fram till Vetenskapsrådets satsning på utbildningsvetenskap som ett eget område betonades tydligt att samma kriterier för vetenskaplig kvalitet skall gälla som inom Vetenskapsrådets övriga områden. Åtminstone vid Uppsala universitet finns det all anledning att hålla fast vid denna ambition och goda förutsättningar att lyckas.

Ytterligare en begränsning är att vår inventering i alltför liten grad inkluderar studier av bildning, utbildning, undervisning, fostran eller lärande som finns inbäddade i forskning med annat fokus. Somligt har vi hittat, men det är inte så lätt. Det är inte självklart att en utbildningsforskare har anledning att ta del av till exempel en avhandling i arkeologi om tillverkning och spridning av flintdolkar under sen stenålder och tidig bronsålder (Apel, 2001). Men den som läser avhandlingen finner att den innehåller analyser av hur flintsmedernas kunnande förmedlas inom och monopoliseras av sociala grupper, således ett välbekant och centralt tema inom utbildningssociologin.

Den största begränsningen är nog att vi varit på jakt efter forskning och forskarutbildning som faktiskt finns. Vi säger föga om den som skulle kunna åstadkommas. En mer ambitiös inventering — egentligen av större intresse med tanke på framtida möjligheter — skulle presentera inte bara befintliga verksamheter utan även forskningsmiljöer och forskningstraditioner inom vilka de utbildningsvetenskapliga inslagen i dag är obetydliga men skulle kunna utvecklas.

Några resultat

Resultatet av inventeringen framgår av förteckningen nedan. Avsikten har varit att ge en rimlig bild av forskningen och forskarutbildningen av utbildningsvetenskaplig relevans vid Uppsala universitets samtliga institutioner. För befrämjandet av detta slags forskning och forskarutbildning har utbildningsvetenskapliga fakultetsnämnden ett särskilt ansvar, ett ansvar som dock självfallet delas med flera fakulteter och många av universitetets institutioner. Den fortsatta diskussionen om nämndens uppgifter, om hur den utbildningsvetenskapligt inriktade forskningen och forskarutbildningen skall organiseras och genomföras, om samverkansmöjligheter över institutions- och fakultetsgränser och så vidare förutsätter en överblick över existerande forskning och forskarutbildning av utbildningsvetenskaplig relevans vid universitetet, samt något slags vision för framtiden. Vi menar att inventeringen trots sina brister ger en

sådan överblick och kan bidra till att visionerna inte blir alltför verklighetsfrämmande.

I den förteckning som utgör huvuddelen av denna rapport presenteras forskningsinriktningar, externfinansierade projekt, lärares och forskares övriga (dvs. framför allt med fakultetsmedel finansierade) forskning, avhandlingar från och med 1997, pågående avhandlingsarbeten, samt nätverk. Nedan följer en sammanfattning av resultaten.

Många institutioner och ämnen

Det mest iögonenfallande resultatet är att forskning och forskarutbildning med utbildningsvetenskaplig relevans redan i dag förekommer inom så många ämnen och vid så många av universitetets institutioner. Spännvidden är stor, från fysikdidaktik vid Fysiska institutionen till livsåskådningsstudier vid Teologiska institutionen. Samtliga fakulteter med undantag för den farmaceutiska är berörda. Utbildningsvetenskap är i allra högsta grad en institutions- och fakultetsövergripande angelägenhet.

Några siffror kan illustrera mångfalden. Vi har funnit ungefär 75 externfinansierade projekt med utbildningsvetenskaplig relevans fördelade på 19 institutioner, och därjämte ungefär 55 projekt till övervägande delen finansierade med fakultetsmedel. Projekt finns inom snart sagt alla fakulteter men antalet varierar kraftigt. Flest pågående projekt återfinns inom Samhällsvetenskaplig fakultet (35 projekt), följd av Historisk-filosofisk fakultet (32), Utbildningsvetenskaplig fakultet (20, vari endast projekt knutna till Institutionen för lärarutbildning inräknats eftersom övriga institutioner är knutna till annan fakultet), Språkvetenskaplig fakultet (16), Teknisk-naturvetenskaplig fakultet (12), Medicinsk fakultet (6), Teologisk fakultet (5) och Juridisk fakultet (3). De externa finansiärer som bidragit mest är Vetenskapsrådet (Humaniora-Samhällsvetenskap samt Utbildningsvetenskap) och Riksbankens Jubileumsfond.

Bland de sedan 1997 publicerade avhandlingarna vid Uppsala universitet har vi funnit 96 avhandlingar med utbildningsvetenskaplig relevans, i ämnena pedagogik (31), vårdvetenskap (9), historia (6), psykologi (4), kulturantropologi och etnologi (4), nationalekonomi (4), nordiska språk (4), sociologi (4), konstvetenskap (3), teologi (3), medicinska vetenskaper (3), litteraturvetenskap (2), företagsekonomi (2), romanska språk (2), engelska (2), idé- och lärdomshistoria (2), samt en vardera inom ämnena arkeologi, estetik, musikvetenskap, hushållsvetenskap, statsvetenskap, juridik, kulturgeografi, klassiska språk, fysik, kvinnors och barns hälsa, och neurovetenskap.

Vi har stött på 115 pågående avhandlingsarbeten med utbildningsvetenskaplig relevans fördelade på 24 olika ämnen. De flesta hör hemma inom ämnet pedagogik (52), därnäst kommer ämnena historia (9), nordiska språk (7), informationsteknologi (5), nationalekonomi (5), idé- och lärdomshistoria (4), vårdvetenskap (4), lingvistik (3), litteraturvetenskap (3), teologi (3), sociologi (3), engelska (2), fysik (2), företags-

ekonomi (2), matematik (2) samt en vardera inom ämnena arkeologi, hushållsvetenskap, kulturantropologi och etnologi, kvinnors och barns hälsa, neurovetenskap, psykologi, kulturgeografi, romanska och tyska.

Ett argument för utbildningsvetenskapens expansion har varit att lärarutbildningarna behöver en forskningsöverbyggnad och att personer med lärarexamen skall beredas bättre möjligheter till forskarutbildning. I Uppsala finns goda förutsättningar för att lyckas härvidlag. När man tar del av vad som sker vid olika institutioner är det uppenbart att lärarutbildningarna i Uppsala skulle kunna använda stora delar av universitetet som sin forskningsöverbyggnad.

Det kan tilläggas att UVF-nämnden och dess föregångare (Lärarutbildningsområdets utbildnings- och forskningsnämnd) i många avseenden tagit fasta på utbildningsvetenskapens mångvetenskapliga karaktär, exempelvis när studiestöd utlysts. Dessa har kunnat sökas av studerande som var antagna eller behöriga att antas till forskarutbildning vid vilken som helst av universitetets fakulteter. LUF-nämnden bedömde dels de sökandes förmåga att klara utbildningen, dels den relevans för lärarutbildningsområdet som deras forskningsinriktning hade — oavsett inom vilken disciplin studierna skulle bedrivas.

Ett osynligt område

När vi i samband med inventeringen hörde oss för vid olika institutioner möttes vi ibland av beskedet att här förekommer ingen utbildningsvetenskap. Man tänkte sig att utbildningsvetenskap måste vara detsamma som pedagogiskt utvecklingsarbete, pedagogisk utvärdering och annat i den stilen. När vi framhärdade och berättade om de bredare definitioner som tillämpas av till exempel Vetenskapsrådets utbildningsvetenskapliga kommitté eller UVF-nämnden i Uppsala, kröp det fram att det visst fanns relevanta projekt och avhandlingsarbeten.

Av flera skäl är det önskvärt att området blir mer synligt. Lärare, forskare och doktorander och andra studenter med intresse för utbildning är utspridda över hela universitetet, i många fall utan att känna till varandra. Mer kontakter vore av värde. Dessutom borde företrädare för fler ämnen få klart för sig att de är välkomna att söka medel hos utbildningsvetenskapliga kommittén och att på annat sätt bidra till att bygga upp utbildningsvetenskapen.

Vidare är det angeläget att lärarutbildningarna gör bruk av den forskningsöverbyggnad som universitetet erbjuder. För närvarande är förbindelserna mellan yrkesutbildning och forskning alltför bräckliga och i många fall obefintliga.

För att forskningen och lärarutbildningen skall närma sig varandra krävs ansträngningar från båda håll. Inom lärarutbildningarna måste man motstå frestelsen att försöka skapa ett eget avskilt miniuniversitet, det vill säga att utnämna egna lokala experter på lingvistik eller etik eller vad det vara må. Det är bättre att samverka med forskningsmiljö-

erna runtom på universitetet. Och från andra hållet måste man ta till vara den hittills inom forskningen ganska outnyttjade tillgång som lärarstudenterna och lärarutbildarna utgör. Alltför många kunniga lärarutbildare — i skolans värld högt skattade som experter på sitt område, drivande i sina ämnesföreningar, välrenommerade läromedelsförfattare, väl förtrogna med läraryrkets problem — är vid universitetet hänvisade till att verka uteslutande inom yrkesutbildningen, vilket bland annat gör att alltför få lärarstudenter får tillfälle att stifta bekantskap med aktuell forskning. Bland universitetets tretusen lärarstudenter skulle fler kunna lockas in på forskarbanan eller åtminstone erbjudas att genomföra sina examensarbeten eller C- och D-uppsatser i något slags kontakt med aktiva forskningsmiljöer vid universitets institutioner.

Tyngdpunkter

Det är inte förvånande att den mest omfattande utbildningsvetenskapligt inriktade forskningen och forskarutbildningen hör hemma inom ämnet Pedagogik. Därnäst följer ett drygt halvdussin ämnen med betydande inslag av utbildningsvetenskap, nämligen (utan inbördes rangordning) Företagsekonomi, Historia, Idé- och lärdomshistoria, Informationsteknologi, Lingvistik, Litteraturvetenskap, Matematik, Nordiska språk, Psykologi och Teologi. Övrig verksamhet är utspridd på ett stort antal ämnen.

Inom pedagogikämnet kan med få undantag (några studier av vårdområdet, av kulturlivet samt av arbetsliv och organisationsutveckling) all forskning kallas utbildningsvetenskaplig. Den bedrivs vid två institutioner, Pedagogiska institutionen och Institutionen för lärarutbildning, mellan vilka det sedan några år finns ett väl utbyggt samarbete vad gäller forskning och forskarutbildning i pedagogikämnet. Institutionerna har gemensamt handledarkollegium och gemensamt högre seminarium, och ett par av pedagogikföreträdarna och många av doktoranderna har sin verksamhet förlagd till båda institutionerna. Ett samgående mellan de två institutionerna planeras och kan förväntas vara slutfört senast år 2006 då en ny gemensam byggnad skall stå färdig. Vi väljer här att behandla dem tillsammans.

Hittills har enbart Pedagogiska institutionen ansvarat för antagning till och examinering i forskarutbildningen i pedagogik, men i genomförandet har Institutionen för lärarutbildning sedan 1998 ansvarat för inriktningarna Didaktik och Utbildnings- och kultursociologi. UVF-nämnden beslöt i oktober 2002 att inrätta forskarutbildning i "Pedagogik med inriktning mot utbildningsyrken" som skall förläggas till Institutionen för lärarutbildning.

Tyngdpunkter i forskningen vid Institutionen för lärarutbildning och Pedagogiska institutionen är didaktik, IT och digital litteratur, pedagogisk filosofi, professionsforskning, skoletnografi och undervisningsforskning, utbildningssystem, utbildningspolitik och utbildnings-

reformer, utbildnings- och kultursociologi samt utvärdering. Det finns fyra forskningsmiljöer som var och en driver ett flertal forskningsprojekt och inkluderar minst något tiotal doktorander: SEC (Utbildnings- och kultursociologi), SMED (Meaning-making and Educational Discourses), STEP (Studies in Educational Policy and Educational Philosophy), samt UTKIK (Utbildning: Kultur - Interaktion - Karriär). En säregenhet hos den aktuella pedagogiska forskningen i Uppsala, som skiljer den både från dess förhistoria och från situationen vid många andra lärosäten, är att den överlag är utpräglat samhällsvetenskaplig till skillnad från beteendevetenskaplig.

Inom Företagsekonomi finns projekt och avhandlingsarbeten om bland annat ekonomiutbildning och företagsledarutbildning, ledning av företag och universitetsinstitutioner, organisationsförändringar och rankning av högskolor. I Historia har antalet avhandlingsarbeten med utbildningsvetenskapliga inslag ökat påtagligt på senare tid. Här finns å ena sidan studier av hur historiemedvetande formas och hur det förflutna används, det vill säga forskning i gränslandet mellan historiografi och historiedidaktik, å andra sidan intresse för forskning om utbildning, undervisning och lärande under olika epoker. I Idé- och lärdomshistoria pågår studier av universitetshistoria, vetenskapshistoria och skolans läroplaner och ämnen. I Informationsteknologi pågår didaktiska studier av IT-undervisning. I Litteraturvetenskap pågår bland annat studier om undervisning i litteratur både i skolan och på universitetsnivå, samt om barns läsning. I Lingvistik sysslar man med elevers möte med skolans textvärldar, flerspråkighet och datorlingvistiska tillämpningar. I Nordiska språk pågår åtskillig forskning om elevers och studenters läsande och skrivande på utbildningsväsendets alla nivåer, från förskola till universitet, och vidare forskning om samtalsspråk, språkanvändning och språkinlärning samt omfattande arbete med frågor kring diagnoser och bedömningar (Institutionen för nordiska språk ansvarar på Skolverkets uppdrag för de Nationella proven i svenska och svenska som andraspråk). I Psykologi finns projekt och avhandlingsarbeten om barn med olika handikapp såsom ADHD, om utvecklingspsykologi och om relationer mellan föräldrar och barn. I Teologi pågår forskning om etik, värdesystem, värderingsförändringar och förhållandet mellan livsåskådning och vetenskap.

En hel del forskning av direkt praktisk relevans

Till de förhoppningar som knutits till den expanderande utbildningsvetenskapen hör att den skall svara mot "behov inom lärarutbildningarna och den pedagogiska yrkesverksamheten", en formulering som återkommit i olika sammanhang, bl.a. i Vetenskapsrådets instruktion till utbildningsvetenskapliga kommittén. Inventeringen visar att det i Uppsala finns gott om forskning och forskarutbildning som är direkt relate-

rad till lärarutbildningarnas behov och som berör frågor av vikt för lärares vardagsarbete.

Tag exempelvis projekt och avhandlingsarbeten som berör språk och språkanvändning. Här pågår i Uppsala bland annat forskning om andraspråksinlärning, tvåspråkighet, flerspråkighet (Institutionen för lingvistik, Institutionen för lärarutbildning, Pedagogiska institutionen); barns samvaro i grupp (Institutionen för nordiska språk); barns språkutveckling (Romanska institutionen); den tidiga läsinlärningen (Institutionen för lärarutbildning); elevers möten med skolans textvärldar (Institutionen för lingvistik); elevers skrivande (Institutionen för nordiska språk); gymnasieelevers muntliga språkfärdighet i engelska (Engelska institutionen); lärares kommentarer till elevers texter (Institutionen för nordiska språk); pedagogiska sagor (Tyska institutionen); samtalsspråk (Institutionen för nordiska språk); skolans nationella prov i Svenska (Institutionen för nordiska språk); språkanvändning i klassrummet (Pedagogiska institutionen); språkfärdighetsbedömning, språktestning, provkonstruktion (Institutionen för lingvistik, Institutionen för nordiska språk). Listan kunde göras längre. Denna forskning om språk och språkanvändning utgör bara ett bland flera områden av direkt praktisk relevans för pedagogisk yrkesverksamhet. Vid universitetet pågår mycket mer, allt från studier om olika personalkategorier på utbildningsväsendets alla nivåer — förskollärare (Pedagogiska institutionen, Institutionen för lärarutbildning, Historiska institutionen), prefekter vid universitetsinstitutioner (Företagsekonomiska institutionen), och så vidare — till studier av barns matvanor i förskolan och hemmet (Institutionen för hushållsvetenskap) och studier av positiv särbehandling i högre utbildning (Svenska institutet för nordamerikastudier).

Att forskning ägnad åt problem som är aktuella inom utbildningsväsendet och i lärares yrkespraktik är så väl företrädd i Uppsala var ett oväntat resultat av inventeringen. Ibland klagas över att utbildningsforskningen bara sysslar med ting som inte angår yrkesverksamma pedagoger. Det är knappast fallet i Uppsala.

Luckor

För att stärka de utbildningsvetenskapliga inslagen vid universitetet är det förstås väsentligt att bygga vidare på det som redan finns (se avsnittet "Tyngdpunkter" ovan). Särskilt intressanta är kanske områden där de utbildningsvetenskapliga inslagen förfaller att expandera, såsom inom historisk, språkvetenskaplig och nationalekonomisk forskning.

En annan väg vore att identifiera särskilt livaktiga och framgångsrika forskningsmiljöer i Uppsala som för närvarande inte ägnar sig åt utbildningsfrågor men där somliga medarbetare kunde lockas att bidra.

En tredje väg är att utgå från utbildningsvetenskapens behov och identifiera "luckor". Här finns det skäl att jämföra med situationen vid andra lärosäten. En tydlig lucka är psykologiskt inriktade studier. För

några decennier sedan var pedagogisk psykologi ett ganska stort område även i Uppsala. Fortfarande är psykologiska perspektiv framträdande i yrkesutbildningen till lärare, men forskningen har skrumpnat ihop. En tidigare central specialitet som inlärningspsykologi är i stort sett utraderad. Andra luckor finns inom ämnen som statsvetenskap, sociologi eller ekonomisk historia där de utbildningsvetenskapliga inslagen är anmärkningsvärt få i Uppsala i jämförelse med vissa andra lärosäten.

Det finns också luckor som inte heller andra lärosäten täckt igen. Forskningen om skolans problem är ojämförligt mycket mer omfattande än forskning om, låt säga, den utbildning som sker i arbetslivet. Även delar av den högre utbildningen är ganska outforskade. Tag som exempel universitetshistorisk, lärdomshistorisk och vetenskapshistorisk forskning, där studier av undervisningen är sällsynta i jämförelse med studier av andra aspekter av vetenskapernas utveckling och det akademiska livet.[11]

Man kan också utgå från utbildningsväsendets och lärarutbildningarnas behov. Trots att skolans blivande lärare förväntas tolka och följa lagar, förordningar och riktlinjer har juridik länge varit tämligen frånvarande i deras yrkesutbildning. Inom de medicinska specialiteterna genetik och neurovetenskap pågår forskning om sådana biologiska och fysiologiska faktorer som ofta berörs i lärarutbildningen och som figurerar i den allmänna skoldebatten om exempelvis "bokstavsbarnen". Det finns många fler exempel på områden där forskning antingen saknas i Uppsala eller utnyttjas dåligt inom lärarutbildningen.

Till luckorna hör vidare att Uppsala universitets medverkan i de forskarskolor som på senare år startats i anslutning till det utbildningsvetenskapliga området är ganska blygsam. Ingen enda av dessa forskarskolor har Uppsala som sitt värdlärosäte.

Brist på direkt yrkesanknuten forskning

"Praxisnära" utbildningsvetenskap kan betyda olika saker,[12] bland annat att forskningen bedrivs i nära anslutning till pedagogiska verksamheter. Det kan till exempel innebära att skolans lärare engageras, exempelvis genom att de förlägger undersökningarna för en licentiatuppsats eller doktorsavhandling till den egna arbetsplatsen där de studerar problem knutna till den egna yrkesutövningen. Detta slags yrkesanknuten forskning efterfrågas ofta inom lärarorganisationerna och det regionala skolväsendet men är dåligt utvecklad i Uppsala. Det skulle också behövas mer forskning av "klinisk" eller "evidensbaserad" natur som tar sig an frågor och problem vilka inte bara är relevanta för utan som dessutom uppstår i det pedagogiska yrkesarbetet. Den av UVF-nämnden nyligen inrättade forskarutbildningen i "Pedagogik med inriktning mot utbildningsyrken" är avsedd att tillmötesgå önskemålen om yrkesorienterad forskarutbildning.

[11] I rättvisans namn bör nämnas att just i Uppsala finns ett par större projekt om universitetsundervisningens historia, båda finansierade av Vetenskapsrådet. Det ena, lett av Åsa Karlsson, handlar om Linné, bland annat dennes insatser som undervisare, och om sambanden mellan hans vetenskapliga och pedagogiska gärning. Det andra projektet, lett av Bengt Landgren handlar om undervisningspraktiken i ämnet Litteraturhistoria och dess efterföljare. (Litteraturvetenskap/Blockämnet Svenska) under perioden 1890 – 1990.

[12] Vilket framgår av den nyss utgivna skriften Carlgren, Ingrid m.fl.: *Forskning av denna världen – praxisnära forskning inom utbildningsvetenskap*. Vetenskapsrådets rapportserie 2. Stockholm: Vetenskapsrådet, 2003.

Mer skulle kunna åstadkommas också inom andra ämnen, förutsatt att förväntningarna är rimliga. Utanför forskarvärlden cirkulerar orealistiska föreställningar om vetenskapens förmåga att leverera snabba lösningar på omedelbara praktiska problem. Vetenskapsrådets utbildningsvetenskapliga kommitté har varit noga med att framhålla att den forskning som rådet finansierar har ett annat syfte: "Vetenskapsrådets uppgift är att stödja forskning av hög vetenskaplig kvalitet. Den praxisnära forskning som kan stödjas av Utbildningsvetenskapliga kommittén har därför kunskapsutveckling som sitt främsta syfte, till skillnad från forskning som främst syftar till utveckling av praktiska verksamheter. Det är praxisnära grundforskning som Utbildningsvetenskapliga kommittén därför vill rikta uppmärksamheten mot."[13] Samma resonemang kan tillämpas på den praxisnära utbildningsvetenskapliga forskningen i Uppsala. Den kan inte åstadkomma allt. Många frågor hanteras bättre inom yrkesutbildningen eller inom något slags masterutbildning eller "magister med bredd" än inom forskningen och forskarutbildningen.

Debatten om vad utbildningsvetenskap är och bör vara har varit polariserad. Somliga har hävdat att det väsentliga är att intressant forskning kommer till stånd som gör att vi bättre begriper oss på bildning, utbildning, undervisning, fostran och lärande. Andra har mer betonat lärarutbildarnas och skolans lärarkårs behov av fortbildning och egna kunskapsområden. I Uppsala finns goda förutsättningar för att åstadkomma bådadera.

Klent med ämnesdidaktik

Ett slags "praxisnära" forskning som är anmärkningsvärt svagt företrädd i Uppsala är den ämnesdidaktiska. Didaktik betyder undervisningslära. Didaktiska studier handlar således om undervisningen och dess förutsättningar, genomförande och resultat. Ämnesdidaktik behandlar undervisning i skolämnen eller universitetets ämnen.

Gränsen mellan ämnesdidaktisk forskning och annan utbildningsvetenskaplig forskning kan illustreras med följande exempel. En doktorand i kulturgeografi sysslar med ämnesdidaktik om avhandlingen handlar om geografiundervisning. Om hon eller han i stället använder kulturgeografins verktyg för att studera till exempel hur en region påverkas av etableringen av friskolor är det inte fråga om ämnesdidaktik. När det gäller forskarutbildning kan vi därför särskilja två kategorier bland doktoranderna. För det första de med ämnesdidaktisk inriktning. Här är fokus inställt mot undervisningsfrågor kopplade till ett skolämne eller universitetsämne, oftast ett ämne i vilket de har i sin grundexamen och kommer att avlägga doktorsexamen. I många fall — det gäller exempelvis flertalet doktorander som tillhör den matematikdidaktiska forskarskolan och som förväntas avlägga sin doktorsexamen i ämnet matematik — använder de i genomförandet av avhandlingsarbetet i ringa utsträckning teorier, metoder och undersökningsinstrument som häm-

[13] A.a. s. 5.

tats från det egna forskningsämnet. Den andra kategorin är de doktorander som använder sitt ämnes verktyg i sina undersökningar. Det finns förstås doktorander som tillhör båda kategorierna. Exempel är en lärare i historia som genomför en historisk studie av historieämnet eller en lärare i svenska som analyserar det språk som talas under svensklektioner.

Utan undantag är de projekt vi stött på inom det teknisk-naturvetenskapliga vetenskapsområdet didaktiskt inriktade. Vid fysiska sektionen finns forskning om fysikens didaktik, och det är svårt att föreställa sig att särskilt mycket utbildningsvetenskap av annat slag skulle förekomma bland naturvetarna. Det finns några få undantag — exempelvis ett par avhandlingar i medicin om fysiologiska effekter av luftföroreningar i skollokaler eller neurovetenskaplig forskning om hyperaktiva barn och liknande — men regeln är att det är undervisning i det egna ämnet som är föremål för den utbildningsvetenskapliga forskning som förekommer inom naturvetenskapliga, tekniska och medicinska discipliner. Man kan där sällan utnyttja sina egna verktyg för att studera andra utbildningsvetenskapliga frågor än didaktiska.

Det existerar ämnesdidaktisk forskning i Uppsala, särskilt vid institutionerna för lärarutbildning, pedagogik, nordiska språk, historia, matematik, fysik, informationsteknologi och litteraturvetenskap, men att det inte finns mer är egendomligt med tanke på hur ämnesdidaktisk forskning expanderat vid somliga andra universitet och högskolor. Det är också egendomligt med tanke på att det i Uppsala genom åren skett en hel del satsningar på ämnesdidaktik inom lärarutbildningen (striden har där inte gällt ämnesdidaktikens vara eller inte vara utan hur mycket undervisning som skall förläggas till Institutionen för lärarutbildning och hur mycket som skall förläggas till andra institutioner), vilket tycks ha lämnat forskningen ganska opåverkad. Inom grundutbildningen är det anmärkningsvärt att det besläktade område som av tradition kallats metodik och som handlar om hur man bäst undervisar, på senare år trängts undan trots att detta område för flertalet bland skolans lärare, lärarstudenterna och lärarutbildarna torde framstå som fundamentalt.

Undervisningskonsten förtjänar mer utrymme

På många frågor som yrkesverksamma lärare är upptagna av har vetenskapen inga bra svar. Om sådana frågor till varje pris skall vetenskapliggöras hamnar undervisningskonsten i skymundan.

Det är ett systemfel att undervisningskonsten i dag värderas lågt. Jämsides med vetenskapliggörandet som politiker, administratörer och fackliga företrädare anbefaller som universalmedicin, borde lärarutbildningarna skapa en jordmån för undervisningskonsten att blomstra och utforskas. Kanske kunde tidsbegränsade professurer i undervisningskonst inrättas, liknande de konstnärliga högskolornas tjänster i måleri eller regi

eller medieutbildningarnas gästprofessurer som besättes av yrkesverksamma journalister.

Vetenskapen är lika viktig för lärarutbildningarna, som här har två fordringar att leva upp till. För det första måste forskning, låt säga om hur elever lär sig eller om skolan förr, åtminstone i det långa loppet mynna ut i resultat som är till gagn för lärare, elever, föräldrar, administratörer eller politiker. För det andra måste undersökningarna genomföras och presenteras på sådant vis att psykologerna eller historikerna fattar vad det hela går ut på och tillmäter det något värde. Det sist nämnda kravet blir mindre tvingande så länge lärare och lärarutbildare håller sig till områden där de etablerade disciplinerna har föga att bidra med. Undervisningskonst är ett exempel. Men om de beger sig in på psykologins eller historievetenskapens domäner, måste de undvika att falla i fällan att göra detsamma som psykologerna eller historikerna fast sämre.

Kort sagt, en livskraftig lärarutbildning bör stå på två ben: å ena sidan förtrogenhet med undervisningens praktiker och problem, å andra sidan fotfäste i vetenskapliga traditioner. Därmed också sagt att det är olyckligt om verksamheten vid lärarutbildningarna hamnar mittemellan. Ingen blir glad åt halvmesyrer som varken tillgodoser lärares behov av begriplighet och användbarhet eller tillfredsställer forskarvärldens krav på vetenskaplighet. Den sortens dåliga kompromisser bör kunna undvikas i Uppsala där lärarutbildningarna har bred kontaktyta med både skolväsendet och många av universitetets institutioner. Ett sätt att minska risken för dåliga kompromisser är att sörja för att undervisningskonsten bereds utrymme vid universitetet. På så vis blir det tydligt att vetenskapliggörandet inte är enda vägen. Dessutom kan möten mellan konst och vetenskap vara fruktbärande.

Potentialer

För sin utveckling behöver utbildningsvetenskapen goda forskningsmiljöer och livskraftiga vetenskapliga traditioner. Den har inte alltid mest att hämta i miljöer där studier av utbildning är en huvudsak. I många fall kan föremålen för undersökningarna utgöras av något helt annat, men forskningsverktygen skulle kunna användas för att förstå sådant som bildning, utbildning, undervisning, fostran eller lärande. I vår inventering har vi tyvärr inte haft möjlighet att ta hänsyn till den saken. Vi har begränsat oss till den forskning och forskarutbildning som mer eller mindre direkt har med bildning, utbildning, undervisning, fostran eller lärande att skaffa. Det säger sig självt att Uppsala universitet erbjuder en större potential än så. En mer ambitiös inventering skulle redovisa inte bara befintlig forskning av utbildningsvetenskaplig relevans utan även forskningsmiljöer och forskningstraditioner som skulle kunna bidra i framtiden.

En jämförelse med Utbildningsvetenskapliga kommitténs medelstilldelning

Till sist en jämförelse mellan det utbildningsvetenskapliga området vid Uppsala universitet och den forskning som stöds av Vetenskapsrådets utbildningsvetenskapliga kommitté (UVK). En sådan jämförelse har sitt intresse eftersom UVK är en dominerande finansiär, både i kvantitativ mening (drygt 320 mkr sedan starten 2001 beviljade till forskningsprojekt, forskarskolor och nätverk) och när det gäller att ge riktning åt utbildningsvetenskapen och att lägga ribban för den vetenskapliga nivån. Redan i förarbetena till UVK utsades tydligt att forskningen inom detta område skall vara av samma vetenskapliga halt som annan forskning som stöds av Vetenskapsrådet. UVK har undvikit att mer precist föreskriva vad utbildningsvetenskap får och bör vara. I stället har en operationell definition börjat växa fram i samspelet mellan å ena sidan forskare som formulerar sina problem och skriver (eller avstår från att skriva) ansökningar till UVK, å andra sidan UVK som formulerar utlysningar och riktlinjer för sökande och bedömer ansökningarna.[14] Ur det perspektivet definieras utbildningsvetenskap helt enkelt som de slag av forskning som UVK stödjer.

Hittills har Uppsala universitet haft måttlig framgång i konkurrensen om UVKs forskningsmedel. I tilldelade kronor räknat hamnar Uppsala på femte plats (32 mkr sedan UVK började fördela medel 2001). Mest lyckosamt har Göteborgs universitet varit (52 mkr), följt av Lärarhögskolan i Stockholm (51 mkr), Linköpings universitet (42 mkr) och Umeå universitet (32 mkr).[15] Ingen av de utbildningsvetenskapligt inriktade forskarskolorna har Uppsala som värdlärosäte.

UVKs forskningsmedel har gått till många ämnen. En skillnad i jämförelse med vår kartläggning av det utbildningsvetenskapliga området i Uppsala är att pedagogikämnet är mer gynnat i UVKs tilldelning. Bland de huvudsökande som beviljats medel av UVK företräder inte mindre än 46 procent pedagogikämnet, medan övriga bidrag är spridda på ett stort antal ämnen.[16] I Uppsala är pedagogikämnets andel lägre (se ovan under rubriken "Många institutioner och ämnen"). Bättre uttryckt: i Uppsala har andra ämnen en starkare representation. Här finns anledning att notera att det inom Vetenskapsrådet inte bara är UVK som beviljat medel till projekt av utbildningsvetenskaplig karaktär i Uppsala. Enligt våra beräkningar finansieras femton till Uppsala förlagda projekt av VR HS (Humaniora och Samhällsvetenskap), medan fjorton projekt finansieras av UVK. Dessutom finns i Uppsala fjorton av Riksbankens Jubileumsfond finansierade projekt som vi kategoriserat som utbildningsvetenskapligt relevanta.

[14] Vetenskapsrådet, Utbildningsvetenskapliga kommittén: *Verksamhetsberättelse. Verksamhetsåret 2002*. Stockholm: Vetenskapsrådet, 2003, s. 6.

[15] A.a., s. 34.

[16] A.a., s. 33.

Uppsalamodellen

De sist nämnda siffrorna visar att utbildningsvetenskap i Uppsala inte är någon avskild specialitet som huvudsakligen bedrivs vid lärarutbildnings- eller pedagogikinstitutioner och helt litar till finansiering från Utbildningsvetenskapliga kommittén eller uppdrag från sektorsorgan såsom skolmyndigheter eller det regionala och lokala skolväsendet. Det går att skönja en uppsalamodell som innebär att ett brett spektrum av forskningsmiljöer utnyttjas som forskningsöverbyggnad till lärarutbildningarna och för att erbjuda forskarutbildning åt lärarstudenter och färdigutbildade lärare. Ett stort och forskningsintensivt universitet som det i Uppsala, med dess mångfald av forskningstraditioner, ämnen och institutioner och rika repertoar av forskarutbildningar, har all anledning att tillvarata de möjligheter som en bred uppfattning om utbildningsvetenskap erbjuder. Utbildningsvetenskapliga inslag kan ge värdefulla tillskott till forskningen och forskarutbildningen i många ämnen vid många institutioner. Omvänt utgör dessa starka forskningsmiljöer grunden för utvecklingen av en utbildningsvetenskap som således inte skall uppfattas som en egen disciplin utan som en paraplybenämning för forskning om bildning, utbildning, undervisning, fostran och lärande, oavsett ämnes-, fakultets- och institutionstillhörighet.